

קשה לאתר במדויק את נקודת תחילתם של הדברים ולכן אנסה להתמקד באפשרות אחת מיני רבות, שכולן הובילו לבסוף אל אותה תוצאה. אני לא חושב שזה באמת משנה, אם אתחיל בזו או באחרת, והרי אני כאן היום בגללן ובגלל שכמותן ואינני יכול להשיב את הגלגל לאחור.

זה היה כמעט לפני שנתיים, כשבוקר אחד גיליתי שמישהו חדר אל הסטודיו ופילח לי את ה-\$10,000 ששמת בארון. טוב, בהתחלה לא הייתי בטוח שזו אכן גניבה. לא היו כל סימני פריצה והסטודיו נראה ביתי ומוגן כתמיד, ובכל זאת, הכסף נעלם ואיננו.

ביניכם לביני, אני חייב להודות שאם תחפשו את גדולי הפרנואידיים ו'סוגרי הדלתות' למיניהם, לא תמצאו אותי ביניהם אבל גם כך, מי יכול היה לנצל, ניהו חמש דקות אפילו, שבהן לא הייתי בסטודיו, ולהספיק ללכת הישר לארון הספציפי, למדף המסוים ולקופסה האחת מבין עשרות חברותיה, להפוך את תכולתה ולמצוא את המעטפה עם הסטיפה ואז, בקור רוח, להחזיר הכל למקום כפי שהיה ולצאת מהסטודיו כלעומת שבא?
הרבה יותר סביר שמדובר כאן בעבודה מבפנים. אבל מי? ולמי יש מפתח לסטודיו חוץ ממני?

אינסטינקטיבית החשוד המיידי - אחרי שנופפתי את כל בני ביתי, ובצדק. - היה דודו, איזה כלומניק מסכן שאחיו דפק לו את החיים כל כך חזק עד שברגע מסוים לא היה לו היכן לגור ואני, בפראיריות האופיינית לי ובאמונת האינוסופית בטבע האדם, או סתם באייכולתי המובנית להאמין שמישהו על הפלנטה הזו, מסוגל לגמול רעה תחת טובה, נתתי לו מפתח ורשות לגור אצלי בסטודיו לכמה שבועות.

הכסף לא היה ממש מוסתר ובהחלט יכול היה להיות שדודו חיפש-חיטט בארון לתומו, אולי חיפש סיגירות ואולי אפילו דמי כיס, ואז לגמרי במקרה, נתקל במעטפה, ואפילו הוא, שאינו ממש קרימינל אלא סתם הומלס בנשמה, לא יכול היה לעמוד בפיתוי, ולקח את הכסף, אמר שלום ונעלם. עובדה! עכשיו שאני מחפש אחריו, אין לי מושג אפור היכן הילד.

החשודה השנייה, הייתה עיישה, העוזרת הערבייה שקיבלתי בירושה מז'קי. לא שהיה לי אפילו רמז קל שבקלים במורשתנו המשותפת לאפשרות שהיא מסוגלת לגנוב, אבל לך תדע... אשה ענייה... ואולי יש בעיות בבית ואולי

היא זקוקה נואשות לכסף... וחופץ מזה היא ערבייה... ואולי אי שם, עמוק בפנים, היא שונאת אותנו כמו כולם?
מה שברור הוא שאל"ף, יש לה מפתח לסטודיו ובי"ת, שבתוקף תפקידה היא אמורה לנקות בכל פינה ובכלל זה,
גם לנקות את הארון על מדפיו ועל הציוד הרב שיש בו והמפגש החזיתי עם הכסף הוא יותר מאפשרות סבירה.
ולבסוף היה ז'קי. חבר קרוב ואחי הבכור וברור שזה לא יכול להיות הוא, כי אם זה הוא אז נשרף העולם, אבל
העובדה שיש לו מפתח ושהוא נכנס בכל עת שהוא רוצה, הופכת עכשיו לעובדה מטרידה בהחלט.
ותבינו שהיעלמות הכסף הזו הייתה עבורי פשוט אסון בלתי נסבל. יש כאלה שסכום כזה אינו מהווה עבורם
כל בעיה, אבל בשבילי זה היה כמו נבוט על הראש. אחרי שהלך האוטו, ואחרי שמכרתי את הדירה בגילה בכמעט
שליש ממחירה הריאלי, ואחרי הניתוח המחתרתי של ניר ששולם כולו בכסף שחור, ואחרי הכישלון החלקי של
ההתאוששות שלו והצורך בתרופות יקרות מפי כדי לייצבו איכשהו ואחרי, ואחרי ואחרי, נשארנו לבסוף בלי גרוש
אחד על הנשמה. יכולתם להכניס את כל משפחת בן אדון למכונת צנטריפוגה ולסובב במהירות של 3600 סיבובים
לדקה ואפילו שקל לא היה עף. אמא, אחותי וגיסי כבר שברו כל תכנית חסכון אפשרית וממש ממש, לא ידעתי
מהיכן תבוא מחר הפרנסה... ממש כך. אבל תמיד ידעתי שפה בסטודיו, מתחת לבלטות, יש לי עוד כמה גרושים
לביטחון והנה - לא הייתה פה בכלל שאלה. הייתי חייב למצא את הכסף.
אופס, כמעט אמרתי "על גופתי המתה".

הראשון שדיווחתי לו היה ז'קי. טוב, כמובן שהוא הגיע מייד והתחיל בחקירת שתי וערב, היכן ומתי ראיתי את
הכסף לאחרונה, האם ייתכן ש...? ואולי אני לא זוכר את מקום המחבוא, אתם יודעים, סניליות, אלצהיימר וכו' אבל
הדפתי את האפשרויות האלה מכל וכל.

יש גבול! מה אני, אדיוט? מילא לשכוח כמה שקלים אבל סכום כזה?... ומה גם שהפכתי את כל הסטודיו, כל
קופסה רוקנה על תוכנה והוחזרה לאחר שנבדקה בקפידה, כל ארגז כלים וכל פחית צבע נשפכו לארץ ונאספו
שוב, כל קלסר נבדק דף דף, שקית שקית וכלום. ומה אגיד לרעיה ששוב תצעק עלי שאני ילד חסר אחריות ולחגית
שהלוותה לי כסף לקניית האוטו ומחכה כבר זמן מה לקבל את כספה בחזרה?

אבל כל חיי הייתי במצבים כאלה ואני כבר יודע שאו שחוטפים שיתוק ומאשימים את כל העולם או שלוקחים את העניינים בידיים, והאמת, לא הייתה לי ברירה.

נזכרתי בקטע שהיה לי חודשיים קודם עם האוטו של צדוק. זה התחיל ערב קודם כשהייתי צריך להעמיס את המודל של המוזיאון של משמר השבעה ואת כל הכלים כדי להתקין למחרת את הארונות ואת הסטנד עם המודל בחלל התצוגה. היה ברור שלא הכל יכול להיכנס לסוברו המצ'וקמקת שלי ולכן ביקשתי מצדוק שישאיל לי את הלנדרובר החדש שלו ליום אחד. אין אדם בעולם שהיה משאיל לי ג'יפ חדש ומדוגם להפליא, בקושי שבועיים על הכביש, חוץ מצדוק שאפילו לא מצמץ. זה צדוק וכל מילה נוספת, מיותרת.

אין דבר שמרגיז יותר מאשר להגיע להתקנה ולגלות שדוקא הפריט היחיד שוויתרתי עליו ולא לקחתי, הוא זה הדרוש לי ביותר. לקח לי איזה שלוש שעות להעמיס את הג'יפ בכל ארגזי הכלים, הסולמות, הפלטות והמכשירים עד שלא נותר אפילו סנטימטר אחד בחלל הג'יפ שלא נוצל. פעולת הדחיסה הייתה כל כך מושלמת שלמודל עצמו בקופסת הפיברגלס ולשני ארגזי "צג" עם ברגים, לא נותר מקום ואותם קשרתי על הגג של הג'יפ.

כמעט חצות היה והג'יפ עומד מאורגן להפליא בחניון התת קרקעי של הסטודיו ואני עומד תשוש קמעה יחד עם גיא וחבר נוסף שלו ומביטים בהערצה דמומה במעשה ידינו להתפאר.

'אבא, שכחתי משהו בסטודיו למעלה ואני קופץ שנייה וכבר חוזר' אמר לי גיא.

'עזוב, בואו כנסו לאוטו ואני אקח אותכם למעלה עד הדלת ומשם נמשיך הביתה' עניתי וכך עשינו.

אלא מאי? אני שמורגל בסוברו שלי, התעלמתי לגמרי מהעובדה שהג'יפ גבוה הרבה יותר מהסטיישן החבוטה, שלא לדבר על ה'ערימה' הקשורה לו על הגג. לא הספקנו לנסוע יותר מכמה מטרים כשהלנדרובר הזדעזע ממכת אימים. המודל בקופסת הפיברגלס וארגזי הברגים, ספגו חבטה מקורת בטון בתקרת החניון שקרעה את החבלים, עיקמה את גג הלנדרובר, שברה את חלונות הרכב לרסיסים וכל התכולה התפזרה בחניון החשוך לעשרות אלפי רכיבים ושברים קטנים.

יצאנו מהרכב ועמדנו המומים דקות מספר, מתבוננים בכאוס ללא אומר. זו בדיוק הסיטואציה שאני מדבר עליה.

במצב הזה אפשר פשוט להתאבד או להתחיל הכל מהתחלה ולנסות להשיב את המצב לקדמותו, ובעצם, איזו ברירה היתה לנו? עוד שעתיים של עבודה סיזיפית אל תוך הלילה וגם את זה עברנו איכשהו.

כך אז וכך גם עכשיו!

אחרי שהחיפוש בסטודיו לא העלה דבר, החלטתי לפעול בשלושה כיוונים עיקריים. תחילה עלי למצוא את דודו ואם צריך, לחפש גם מתחת לאדמה, כי הייתי בטוח שזה הוא. אבל התחלתי לחשוש שאפילו אם אמצא אותו, מה כבר אוכל לעשות? כנראה שהוא היה חייב לכל מיני אלימים שמתעסקים בענייני סמים ורכוש, ועם אלה, אסור להתעסק! בהחלטה הקשה שעמדה בפני דודו למי להבריז, לי או להם, אני אפילו יכול להבין אותו אם אלה היו השיקולים שלו. לתת להם את הכסף כי אין ברירה ולהתעלם ממני.

הכיוון השני היה לפנות ל'מתקשר' והיה לי אחד כזה מין המוכן. איזה איפרגן מבית וגן, ממזר לא קטן שכבר גילה אי אלו דברים אבודים ויש אומרים שאפילו משטרת ישראל פונה אליו מפעם לפעם שלא לדבר על קצ"א וחברת חיפושי נפט בע"מ...

והכיוון האחרון, טוב זה לא ממש כיוון אבל לבקשתו של ז'קי, או נכון יותר לאמר, הפצרותיו ממש, החלטתי לזמן לסטודיו חוקר מצויד במכונת אמת שיבדוק את עיישה וז'קי ודודו ויוכיח מי מהם השקרן/גנב...

והכל זה שוב כסף. מה אתם חושבים, שמתקשר זה חינם? הכל בקש ובשחור. שמת' לו \$250 והוא בא כמו בובה. ריחרח מסביב, זמזם מין נעימה לא ברורה תוך שהוא מעביר את כפותיו בתנועות ליטוף וחביקה על מרבית הסטודיו ואז פסק את דברו: 'הכסף כאן' אמר, 'והוא נמצא באיזה פח, אני לא רואה בדיוק... אם מכסה או בלי מכסה... כן, כנראה עם מכסה... בצבע ירוק זית... כן עכשיו אני רואה אבל קשה לי לדעת איפה הוא בדיוק... זה הכל להפעם, את הכסף בבקשה.'

וגם הפוליגרף זה לא בדיוק בחינם. אלף לבדיקה הראשונה ושש מאות, לכל אחת נוספת, אבל מה כבר יכולתי להפסיד? יותר נמוך מזה כבר לא יכולתי לרדת.

ז'קי עבר את המבחן ללא בעיות וכן גם עיישה למרות שבהתחלה היא נורא התרגשה ויצאה שקרנית פתולוגית

ממש, אבל החוקר, שהיה מנוסה, קלט אותה מהר והרגיע אותה וכך בבדיקה נוספת, עברה גם היא. ודודו? הוא בכלל לא התייצב לבדיקה. אמנם הצלחתי לאחר אותו שבוע לפני המועד והוא נשבע שיגיע, אבל איך לא, הילד נעלם ולקח לי חודשיים נוספים לאתר אותו בשנית. בשלב מסויים כבר לא יכולתי יותר וסיפרתי לרעיה ולהפתעתי היא הגיבה הפעם באיפוק, אך דווקא תגובתה זו הייתה לי קשה שבעתיים. קבלת הדין בהכנעה כמעט, היא זו שהכאיבה לי יותר מכל. התחושה שהיא העבירה אלי, כאילו נגזר עלינו וכל המכות, דינם שייפלו דווקא עלינו כי כך הוחלט אי שם, הייתה בלתי נסבלת. 'אל תדאגי' הבטחתי לה, "אנחנו נסתדר ואני אמצא את הכסף 'ביי הוק אור ביי קוק' תשמחי עלי, כמו שיצאנו מכל המצבים הקשים, נצא גם מזה." ורעיה הרימה אלי מבט עייף... הראיתי זיק שובב חולף בעיניה? או שמא רק חלמתי? תמהני.

עד למועד האירוע שממנו לא חזרתי, לא נמצא הכסף. סוף הסיפור.

כשנתיים אחרי 'עזיבתו', פגשתי את גיא שסיפר לי שלפני זמן לא רב, בחיפוש אקראי לגמרי בחפציו העזובים של ג'ו תוך חיפוש אחר פריט מסוים, נמצא כל הכסף בקופסת פח קטנה עם מכסה בצבע זית...

בשיא שיאם של ימי האינתיפדה השנייה, עבדתי במוזיאון של הספרדים בעיר העתיקה. את העבודה הם הזמינו כבר לפני שנתיים ואף שילמו עליה במלואה, אבל רק עכשיו, התחלתי לעבוד עליה באמת. תדעו לכם, שאין דבר יותר מבאס מלעבוד על משהו שכבר שילמו לך עליו מזמן ולא נותר לך ממנו אף פירו. בשעתו כשקיבלתי את הכסף, זה היה ממש הצלה בשבילי כי נועה השרמוטה הבת זונה שתשרף בקבר של אשמדאי, זיינה אותי עם התשלום של משרד החוץ וממש לא היה לנו מה לאכול והכסף של הספרדים היה ממש הצלה בשבילנו, אבל עכשיו הייתי צריך לעבוד סוף סוף על המוזיאון שלהם וזה ממש לא בא לי בזמן הנכון. כשחייבים אז חייבים!

במרכז המוזיאון, הייתי צריך להקים מין שחזור של בימת תפילה של בית כנסת מרוקאי ומעליה קשת אבן. קשת זה אמנות, ורק מעטים יודעים לעשות קשת כמו שצריך, לפי רדיוסים ושרטוטים שהכנתי להם. מתוך המוכשרים המעטים, פאיז מגילה היה ברמה אחת מעל כולם. פאיז לא היה צריך שרטוטים, ולמעשה ספק אם בכלל ידע לקרוא, אבל בשטח לא היה שני לו. הוא היה מצמיד לקיר המיועד מין רצף של עיתונים שדפיהם מחוברים זה לזה במסקינטייפ, ועליהם היה מסמן במרקר שחור את הקשת הרצויה. אחר כך היה מקפל את העיתונים לגליל קטן ולוקח אותם אתו למפעל שלו ויום-יומיים אחר כך, הייתה הקונסטרוקציה הקשתית מוכנה לתפארת בדיוק בגובה, ברוחב ובאליפטיות הרצויה. אבל אם לא שמתם לב עד עתה, היה קוץ קטן באליה. פאיז גר בגילה, מחוץ לשטח ישראל, ובנוסף, כמובן ללא היתר עבודה בשטחה.

נו שוין, מי בכלל מתייחס לזוטות שכאלה? קפצתי אליו הביתה וישבנו לדון בפרטי העבודה. אצל הערבים בכלל ואצל פאיז בפרט, זה לא עניין של מה בכך. יושבים אצלו בחצר תחת התאנה, שותים קפה מר מספלונים עם מים קרים היישר מהבאר שבחצר, אוכלים תאנים, פיתות וזיתים שאשתו מגישה חרישית ומתבוננים בנוף הקסום של דרום העיר הפרוש כולו לפנינו. רגעי קסם ממש, וכך, רק אחרי שמלאה הבטן ואורו העיניים והומתק גם לנשמה, אפשר לדבר סוף סוף גם על העבודה עצמה.

'אין בעיה' אמר פאיז, 'אתה תחכה לי עם האוטו ליד הגשר ואני אבוא מהוואדי עם הכלים וניסע לעתיקה כי בדרך אני צריך גם לקנות נינטנדו לילד כי הבטחתי לו כבר לפני שבועים ובבית-לחם אין...'

וכך גם היה. אספתי את פאיז ונסענו לעתיקה, שם שירטט פאיז את הקשת הדרושה, צרר לגליל קטן כהרגלו ושוב אנחנו באיסוזו כשפנינו מזרחה.

'אל תשכח את הנינטנדו' הוא מזכיר. 'ואיפה אתה חושב שאפשר למצוא אחד?' כך אני והוא משיב שאין מקום טוב יותר מאשר לחפש בקניון מלחה, שם בטוח נמצא וגם חבר שלו קנה שם בדיוק כזה. הגענו לקניון והזדחלנו עד לעמדת השומר בתוך שיירת הרכבים. אני יושב כדרך גוברין יהודאין זקוף במושב האיסוזו המפואר, מישיר מבט לכחול עיני המאבטח הרוסי, שהוא מצידו מישיר מבט אל פרצופו השחום והמיוזע של פאיז ולשפמו הדקיק המרקד בעצבנות מעל שפתו העליונה.

'ומי זה?' שואל המאבטח 'אפשר לראות תעודה?' פאיז מעביר אליו את תעודתו ללא אומר ודברים ודקה אחר כך, הרכב חונה בצד במעצר ושנינו מובלים תחת אבטחה כבדה למשרדו של האחראי על אבטחת הקניון. 'יא חתיכת חרא אחד' הוא מטיח בי, 'אני מכיר אותכם, משתמשים בשב"חים בלי חשבון, מכניסים אותם לארץ בגניבה וכך קורים כל הפיגועים, הכסף חירפן אותכם לגמרי, אבל אני יראה לך, יא מניאק, אתה הולך לאכול אצלי ת'חרא של החיים שלך, אתה והערבי המסריח שלך הולכים מפה ישר למעצר, תכין את עצמך, יא כלב!' האחראי סיים את דבריו תוך שהוא מוחץ בדל סיגריה למאפרה שלפניו בתנועה סיבובית איטית, כדי להמחיש לי את מה שהוא עתיד לעשות לשנינו במו ידיו המסוקסות.

'אני לא יודע על מה אתה מדבר' אמרתי, 'איזה שב"ח ואיזה נעליים, אני מכיר את פאיז כבר איזה עשרים שנה והוא החבר הכי טוב שלי. אנחנו חוזרים מעבודה על בית כנסת, אתה קולט? בית כנסת! אז על מה אתה מדבר? האישור שלו לא כאן במקרה אבל מדובר באדם הכי קרוב אלינו היהודים שאתה יכול להעלות על הדעת, ניסיתי, 'וחוץ מזה תדבר אלי יפה, אני לא איזה קרימינל שאתה יכל לצעוק עליו את הגזענות שלך ואת התסכולים שלך, תדבר אלי יפה, שמעתי?'

אך משום מה, לא הותיר בו הנאום שלי כל רושם.

'שמעתי אותך, אתם תמיד עם אותם הסיפורים, לא ידעתי, לא שמעתי, התעודה בבית, מה אתה, מפגר?

אתה לא מבין שעובדים עליך בעיניים? הם כולם בלי יוצא מהכלל רוצים אותנו בים, כמה אפשר להסביר לכם את זה. רגע אחד אתם החברים הכי טובים ורגע אחר כך הם מכניסים לך מטען מתחת לאף ישר מתחת לכסא של האיסוזו ולאן? ישר לתוך הקניון - המקום הכי מלא באנשים בירושלים! לא, לא, לא, חביבי, נגמרו המסיבות, לדפוקים כמוך צריך להכניס בהפוכה מאחור עד שייכנס לכם לראש ויצא דרך האוזניים. מה חשבת לך? נכנס דרך השער הראשי כאילו כלום, אפילו לא ניסית להחביא אותו מתחת למושב, מה חשבת, שאנחנו עיוורים? מטומטמים? תגיד, אתה לא קורא עיתונים, לא שומע רדיו? איפה אתה חי? אתה הולך לאכול אותה! שטרית... תשיג לי את המטה... עכשיו! ואתה שתוק ותקשיב טוב טוב... הלו? מה? זה מירו מהקניון, יש לי פה שב"ח וקבלן סייען, איפה יש מקום במעצר, אני צריך למלא טפסים?

האמת, שבתוך-תוכי פחדתי אימים אבל לא ממירו או מהמשטרה או מכל אחד אחר. פחדתי ממה יהיה כשיתקשרו לרעיה ויגידו לה שתבוא להוציא אותנו מהמעצר. אני יוצא מהבית לשעתיים ובמקום לחזור לארוחת ערב אני בכלא עם פועל ערבי. את המוות היא תעשה לי, 'אי אפשר לסמוך עליך' היא תגיד, 'אלף פעם בקשתי ממך להתחיל לגדול, להפסיק להיות ילד, איפה השכל שלך, עם מי התחתנתי תגיד לי, את הילד אתה לוקח לכביש המנהרות למרות שנשבעת לי על גופתך שלא תעשה את זה יותר, אתה מסתובב לי בשטחים חופשי כשמסביב יורים, מה אתה עושה ג'וג'ו אתה רוצה להפוך אותי לאלמנה ואת ילדיך ליתומים? אתה מנסה בכח להרוג מישהו? מה קורה לך? אני כבר בקושי מכירה אותך, מה, אתה כבר לא אוהב אותנו? נמאס לך מאתנו? נמאס לך מהחיים? מה אתה עושה עם כל הערבים האלה? הא? ואם הוא היה תוקע לך סכין היית יודע מה לעשות? ומה חשבת שנסעת איתו ככה לקניון, אה? שלא יתפסו אותך? או שסתם לא שמת לב, מה? שכחת? איפה השכל שלך? איפה חכמת החיים? אתה ממש טיפש ג'וג'ו, ומה? תמיד אני אוציא אותך מכל הצרות? הא? אין לנו מספיק גם בלי השטויות האלה?

וכך הלאה וכך הלאה עד שכל הירידות של מירו היו, בהשוואה אליה, ציוץ ציפורים חרישי ביערות החורש העבותים של צפון אוסטריה.

מבט מן הצד על פרצופו השותק והחיוור, כן, פאיז מזמן כבר איננו שחום יותר. גוון פניו אפור עכור ועיניו תקועות בקרקע, מבהיר לי את מלוא המשמעות של הברוך אליו נקלענו. בשלב זה התחלתי גם אני להגיר זיעה ופתאום בא לי צורך כל כך חזק להשתין, ששום דבר אחר כבר לא היה חשוב.

- אני צריך לשירותים אמרתי למירו
- שתוק, אתה לא זז מכאן הוא אמר באיטיות לואט את מילותיו, אין לי כאן אף אחד שיכול ללוות אותך אז תתאפק ודי
- אבל אני לא יכול להחזיק אפילו דקה מחיתי, אני עושה במכנסיים.
- שתוק, יא מסריח ואם תעיז לטפטף פה אני תוקע לך סטירה יחד עם תלונה על פגיעה ברכוש ציבור.
עמדתי שם מולו, יד אחת אוחזת בכח את שיפולי מכנסיי, לוחצת על הגיד המתפקע והשנייה נתמכת בשולחנו, פני מעוותים

'מירו, ככה קוראים לך נכון? תשמע, אני שריונר כבר עשרים שנה ויש לי בן ביחידה מובחרת ואשתי מחכה לי עם הקטן...' (לחיצה נוספת, איזה לחץ אני כבר לא מרגיש אם בורח לי או לא) בחייאת מירו, אתה לא יכול לעשות לי את זה וחוץ מזה אם אתה לא לוקח אותי לשירותים ממש עכשיו, אני משתין עליך ועל הטפסים שלך ועל הסלולרי ועל הנשקיה ועל הכל, אני לא יכול יותר וכבר באמת לא איכפת לי מכלום'.
באותו הרגע צילצל הטלפון ומירו הרים, האזין לרגע והבעת פניו השתנתה לגמרי.
'מה אתה אומר? אין מקום בכל העיר? מה גם בדרומי הכל מלא? לשחרר? איזה מין פרצוף יש לנו? אתה בטוח? ואולי מתפנה מקום עוד שעה שעתיים? תאמין לי, יש לנו סבלנות, הלילה עוד צעיר, אנחנו יכולים לחכות עוד שעות, לא איכפת לי... לא? טוב. אני אטפל בזה...' וטראאח.
מירו הסתובב אלי ונעץ בי מבט מקפיא. שתיקה ארוכה השתררה בחדר ורק נשימותינו הלא סדירות הרעידו את האוויר.

'יש לך מזל של זונות', אמר לבסוף, 'כל חדרי המעצר מלאים עד אפס מקום בגלל זונות כמוך... אני נאלץ לשחרר אותך. קח את החבר המסריח שלך ועופו לי מהעינים שלי הכי רחוק שאתם יכולים כי בעוד חמש דקות אני יכול להתחרט ולרדוף אחריכם עד סוף העולם. אני לא צריך חלאות כמוכם בקניון שלי, ואז תתחרט גם אתה שנולדת להכיר את מירו. תסתלקו מכאן ושלא אראה את הפרצופים המכוערים שלכם יותר בחיים שלי, טינופות, מירו התרומם באיום מאחורי המכתבה והצביע ביד רועדת על הדלת.

תפסתי את פאיז בזרועו ועפנו במהירות למסדרון הקניון ומשם ליציאה. כבמטה קסם שכחתי להשתין אפילו ואז, ממש ליד שער כלנית פתח פאיז סוף סוף את פיו שעד לאותו הרגע היה סכור כמו באר יבשה במדבר ואמר 'זמה עם הנינטנדו לילד?'

וחזרנו לאחור וחלפנו על פני המשרד של מירו ו... קנינו.

עד כמה שלא ניסיתי לקחת את הכל באיזו, הייתי חייב להודות ביני לבין עצמי שחיי בכלל לא קלים. מה זה לא קלים, הרי איוב בשעתו היה יכול לבוא לקבל אצלי שיעורים פרטיים. ברדיוס של מאתיים קילומטר מסביב לא יכולתם למצוא ולוא אדם אחד שהיה מוכן להחליף אותי במצבי, אבל לא אלאה אתכם בפרטים. מי שיודע, יודע! ומי שלא... אז לא עברו אני מספר את כל מוצאותי.

ומתוך שאני יוצא יום יום למאבק חסר פשרות בתלאובות החיים, בניתי לי במקביל, סדרה של מפלטים זעירים שבהם יכולתי להסתייע ולשמוח עם עצמי או לפחות להסיח את דעתי ממצבי, ולו גם לרגעים מעטים. כך היה הסטודיו שבניתי לי עם כל כלי העבודה המדוגמים והמסודרים למופת, כל אחד על מדפו הראוי לו ובקופסתו, בארגזי כלים מותאמים או באחרים רב שימושיים. כך היו גם הסוכריות, העוגיות ופחיות הקולה שתמיד דאגתי שיהיו בהישג ידי ממתנים לרגע שרק ארצה להרגיש משהו מתוק בפה או ממתנים בסבלנות לרגע שאגמור את המלאכה ואתפנה אליהם.

כך היו נרות הקטורת שדלקו בהבהוב רפה והפיצו ניחוח מזרחי אקזוטי וכך היו גם הצעצועים והמשחקים שהייתי הוגה ובונה לניר ורן.

ולמרות כל אלה, לא מצאתי מרגוע לנפשי והמשכתי להתהלך בתחושת רעב, חסך וחוסר סיפוק אך גם בידיעה שרבים מהדברים שהייתי רוצה הם לחלוטין מחוץ להישג ידי. והאובססיה הגדולה מכולם הייתה רכב ראוי לבעליו.

הסוברו החבוטה והישנה שנסעתי בה עשתה את שלה ושעתה לעבור מן העולם הגיעה זה מכבר. היה זה רכב זקן ומטולא שראה בעבר ימים טובים וששימש אותי הן בעבודה והן בכל ההקפצות והמטלות המשפחתיות. שעתו היפה חלפה לבלי שוב וכל שנותר ממנו היה סוג של גרוטאה נגררת ומקרטעת שתקנתה היחידה הייתה, שיהיה מישהו סכל וטיפש מספיק כדי לגנוב אותה ולפרקה לחלקים ואז אולי... אולי אזכה גם אני לראות ממנה איזה גרוש או שניים.

הייתי יושב בסטודיו, בשעות השקטות שקניתי לי בדי עמל פה ושם ומעלעל בקטלוגי ג'יפים ושאר רכבי שטח נוצצים כשאני יודע שרק נס יאפשר לי להניח את ידי על אחד מהם.

ויותר מכל רכב אחר שרציתי, פינטזתי על איסוזו טרופר. מן בהמה שהיא הרבה יותר מסתם רכב שטח קטן סטייל ויטרה או סמוראי. חיית עבודה בעלת מנוע ענק וניקלים מלוא העין ששווקה לציבור בתור הרכב האולטימטיבי לחציית יבשות וימים, שכל זמן שיש דלק ומים בכרסו, מובטח לך שיביאך לכל מקום שתחפוץ. רכב שהוא בעצם חבר רב כח ועצמה ושעליו אפשר לסמוך ואוי... כמה שהייתי זקוק באותם ימים לחבר מסוג זה. והנס קרה. ובעצם, בשביל מה צריך ניסים כשיש חברים? ואכן חברה טובה שלנו, שבדיוק באותו הזמן נפרדה מבעלה ומדירתם המשותפת, נתנה לי בהלוואה סכום נאה בדולרים כשכל בקשתה הייתה, שאעשה בכסף כחפצי אבל שאדע, שיום אחד... כשהיא תמצא דירה לקנייה ולא ברור מתי יבוא היום הזה, היא תבקש את כספה בחזרה.

לא סיפרתי לרעייתי את צפונות לבי ומדוע שאספר? הרי היא הייתה קול ההיגיון והתבונה בהתגלמותו בתוך הכאוס שמסביב ומן הסתם, אם היא הייתה יודעת על העושר הפתאומי שנפל בחלקנו, ולו לפרק זמן מוגבל, היא כבר הייתה מוצאת עשרות פתרונות יעילים והגיוניים מה לעשות עם הכסף וברור כשמש שהחלפת מכונית, הייתה הדבר האחרון שהיה עולה על דעתה. אבל אני? לי הייתה אובססיה ורק דבר אחד רציתי שלמענו כדאי היה לי לחיות: איסוזו טרופר!

כזכור, באותה העת, עם הכסף שקיבלתי מהחברה ועוד כמה גרושים שהיו לי פה ושם יחד עם התקוה שאקבל כמה אלפים על הסוברו החבוטה, עמדו משאבי הכספיים על כתשעים אלף שקל, הרחק הרחק ממחירו של איסוזו טרופר משומש באיכות סבירה שמחירו עמד אז על כמאה ושלושים אלף. אבל עובדה זו, לא היה בה כשלעצמה למנוע ממני לפשפש במדורי הרכב המשומש וכך גם מצאתי את עצמי יום אחד מתקשר למודעת מכירה של איסוזו שתאם את מאוויי, אי שם בחיפה הרחוקה.

הגבר שענה לי מעברו השני של הקו, נשמע לחוץ מאוד למכור ותיאורי הרכב שברשותו, ענו בדיוק על חלומותי

הכמוסים ביותר. אבל המחיר... המחיר היה בשמיים!

- כמה יש לך ביד? שאל האיש.

- תשעים אלף ולא גרוש יותר ענית ביאוש.

- טוב, הוא אמר, אם אתה רציני אז תבוא מחר ויש על מה לדבר.

"אבל תבין", אמרתי, "יש לי תשעים אלף ואין לי שום אפשרות להוסיף שקל וזה עוד לפני תיקונים ושיפוצים שבזוודאי אצטרך עוד להשקיע ברכב שאינו חדש".

"עזוב אותך" קבע האיש "אם אתה רציני, אז תבוא ותראה!"

מה היה לי להפסיד? למחרת, מוקדם בבוקר נופתי לשלום לאשתי וילדי כמדי בוקר בבוקרו, כאשר אני יוצא לעמל יומי, ונסעתי בחשאי ישירות לחיפה מבלי לאמר מילה לאיש על ההולך ומתרקם.

פגשתי את האיש, וכמו תמיד כשג'וג'ו פוגש אנשים, הפכנו בן רגע לחברים. הסתבר שהאיסוזו בכלל אינו שלו ושהוא היה פעם הבעלים של חברת שליחויות גדולה שהשתמחתה בביצוע שליחויות בעיקר עבור משרדי עורכי דין גדולים. מפה לשם, השתנה מצבו הכלכלי והעסק התדרדר ופשט את הרגל והוא נאלץ לסגור ולפטר את כל עובדיו. אבל עורך דין אחד, צעיר, נמרץ ומצלית, זכר לו חסד נעורים והחליט להפוך אותו לשכיר במשרדו כדי שימשיך לבצע את שליחויות המשרד, ואף הפקיד בידיו את רכב האיסוזו שברשותו. התברר גם שלאיש, ילדה פגועה, שהוא מטפל בה במסירות ומבלה איתה את רוב זמנו, וכך גם כאן, מצאנו עניין לענות בו, ואיש ברעהו מצאנו אחים... וכך בילינו את כל היום בנעימים כשכמעט ואיננו מזכירים את המטרה העיקרית לשמה הגעתי לחיפה ורק בשעות אחר הצהריים המאוחרות התחלנו לדבר ביזנס.

'שמע בחור' אמר האיש, 'ברור לי שנפלת לי מהשמים, ועכשיו כשהכרתי אותך, אני לא מוכר לאף אחד אחר חוץ ממך ובדיוק בסכום שאמרת וביננו, הכמה גרושים יותר שהייתי משיג עבור העורך דין שלי על ידי מכירה למישהו אחר לפי המחירון מינוס, לא היו מזיזים לו את קצה הקצה. גם לך יהיה טוב, וגם לי, וגם הוא יצא מבסוט. אז תשאיר לי את הסוברו שלך כדי שגם לי יהיה במה לנסוע וקח את האיסוזו...'

תקענו כף והלכנו למשרדו של עורך הדין שחתם על העסקה ללא היסוס וכשעמדתי לחזור הביתה באיסוסו החדשה, לא שכח האיש להוסיף לי מגבהה מיוחד וסט כלים וכך חזרתי לירושלים ברכב המפואר כשאין קץ לאושרי.

'ככה קונים אוטו?!?!' הזדעקה רעייתי כשראתה את המציאה 'ככה בלי בדיקה? בלי דינמומטר? ואיך אתה יודע שהאוטו לא גנוב? ומאיפה הכסף? ממה שאין לנו? ומה היה רע בסוברו? הרי אם היה לך כל כך קשה איתה, היית יכול להחליף עם האוטו שלי ושאני אקח אותה? ולמה לא דיברת איתי ולא אמרת כלום? והאם זה לא בדיוק הרכב ששילה אמר לך לא לגעת בו כי אחרי 120,000 ק"מ הם מתחילים לעשות בעיות? מה יהיה ג'ואילה, איך נחזיר את הכסף אם פתאום אביבה תבקש אותו בחזרה? מה? תלך ותמכור את האוטו? ואז איך תיסע ואיך תעבוד? אני לא מבינה ג'וג', אתה פשוט חסר אחריות... ללא תקנה...

נו טוב... אין כבר מה לעשות... קנית, קנית!

אתה יכול עוד לבטל את הקנייה?....

מה? השארת אצלו את הסוברו?... וזכרת להוציא את הפלאפון? ואת הכלים?...

אתה אומר שיהיה בסדר?

טוב תמיד אנחנו מסתדרים איכשהו... נקווה...

טוב מתי אתה לוקח אותי ואת הילדים לסיבוב? לפחות שנהנה קצת מהאוטו החדש!

הילדים זינקו באושר אל חלקו האחורי של הרכב, ורעייתי התישבה לצידי בהבעת ספקנות מהולה בסקרנות ואני, בתנועות של מומחה הכנסתי את המפתח למתנע סובבתי ו... כלום.

הרכב לא מתניע! ניסיתי שוב ושוב במשך שעה ארוכה ולפתע נעור הרכב לחיים ויצאנו סוף סוף לדרך. מבט הספקנות בעיניה של רעייתי הפך למבט המוכר של 'אמרתי לך' ואני השפלתי עיני ונהגתי ללא אומר אל תוך שבילי המדבר.

הטיול היה נפלא אבל הרכב המשיך לגמגם וכשעמדנו לחזור, לא הסכים הרכב להידלק בשום פנים ואופן. 'רימו אותנו' פסקה רעייתי, 'איך שראו אותך ג'וג'ו וקלטו את הפרצוף התמים שלך, הירושלמי הנאיבי הם החליטו לעשות עליך מכה, גם מכרו לך גרוטאה וגם לקחו לנו את הסוברו ועכשיו מה? אפילו להגיע הביתה כבר לא נוכל והבטריה נשמעת לי גמורה לגמרי... מה עשית לנו?!' הייתי על הקנטים וניסיתי שוב להתקשר למספר של האיש אבל משהו בתוכי אמר לי שהוא לא יענה ולו מהסיבה הפרוזאית שהיה שבת והאיש שומר מצוות הוא. חיכינו עד שהחל היום מעריב ושוב ניסיתי בפעם האלף להתניע ולהתקשר חלופות והנה, הקול המוכר עונה לי סוף סוף.

'מה, אתה תקוע? לא יכול להיות! מכרתי לך בובה של אוטו, אצלי הוא היה שלוש שנים ובחיים לא נתקע, רגע, הפעלת את האימבולייזר? אוי, איזה אידיוט אני, מרוב מהירות שכחתי להגיד לך... יש כפתור קטן אדום ליד המפתח של ההתנעה, זה האימבולייזר, אם אתה לא לוחץ עליו, בחיים לא ידלק לך... נסה עכשיו... אני איתך... אתה רואה? נדלק חלק!... אמרתי לך - בובה של אוטו!'

ובאמת, אחרי שעברו הימים הראשונים של חבלי הלידה, לא היה מאושר ממני עם האיסוזו החדש-ישן ולא היה קץ לגאוותי. סוף סוף יכולתי להצטרף עם האיסוזו המבריק לטיולי הג'יפים של יום שבת עם בן דודי הג'יפאי כשאני והילדים חשים סוף סוף כשוויים בין שווים ולא עוד כנספחים באחוריו של רכב זה או אחר.

האיסוזו באמת הוכיח את עצמו, לא רק במראה הבהמתי הבוטח והמצוחצח, אלא גם בביצועים המעולים. בשיעול יבש וכיחכוך יבש מהמפלט, היה מטפס וצולח גם את הקשים במעברים אף במקומות שרכבי-השטח האחרים, מתחריו, היו ניתקעים בצריחת מנוע ובהנפת גלגלים, ממאנים לטפס בעקבותיו.

הייתם צריכים לראות אותי ואותו צולחים את רחוב יפו ואגריפס. משקפי שמש של ערסים, ידי השמאלית מונחת בריפיון על דופן הדלת, המערכת פועלת בקולי קולות ובהמה כולה זוהרת בניצוצות שלהבת מופזים מחלקי המתכת המבהיקים שלה.

'סליחה, אמרת משהו?' הייתי מפנה צדודית אלכסונית אל נהג סוברו או מיצובישי שהעזו למחות על כך שאני נוהג במרכז הכביש על שני מסלולים כאחד והם... הם היו ממהרים להסב מבט, לסגור את חלונם ולהיעלם. הייתי מלך העולם רכוב על סוסו האביר, ואפילו הצרות, נדמה שקומתם שחה קימעה.

חודשים עברו והאיסוזו עשה את המוטל עליו ללא דופי. אומנם פה, פוצצתי לו שלשה מארבעת גלגליו שלא באשמתו, ושם, נכנסתי בגדר ובבור אבל הרכב התמודד יפה בתלאות היומיום עד שיום אחד כאילו משום מקום, החל עשן שחור סמיך לעלות מן המנוע ולא היה מנוס מלקחתו מייד למוסך.

'תשאיר אותו פה ליום אחד ותבוא מחר בבוקר ותיקה אותו' אמר בעל המוסך, 'זה בטח המסנן נתקע ושורף שמן וזה די רגיל במכוניות האלה'. שלחתי ביקירתי מבט אוהב והלכתי בידיעה שלא אצטרך להתגעגע אליה זמן רב מדי.

למחרת הגיע טלפון מבעל המוסך.

"הלו, זה אתה מהאיסוזו האפור? אני מצטער להודיע לך אבל הלך מנוע ובקיצור, תאשר לי ונשים לך מנוע חדש או משומש.

כמה עולה? א... בערך עשרים וחמש אלף... ועם העבודה, עשרים ושמונה... מה? איך הולך מנוע? הולך! האוטו כבר לא חדש וכנראה לא שמת שמן בזמן והלך... אבל אל תדאג, נשים לך מנוע כמו חדש ולא תרגיש בשום הבדל..."

עולמי חרב עלי. מאיפה אשיג עכשיו את הכסף? תשים את משפחת בן-אדון במכונת צנטריפוגה על שלשת אלפים סיבובים בדקה ושקל אחד לא יעוף... אין! פשוט אין! והחוב לאביבה עדיין קיים ועומד וכבר נשמעים ציוצים ראשונים על כך שבקרוב היא תצטרך את הכסף בחזרה. מה עושים? מאיפה לוקחים עכשיו שלושים אלף כמעט...

לא העזתי לדבר עם שילה אז טלפנתי לצדוק ושפכתי לפניו את מרי שיחי והוא התפוצץ.

'מה פתאום הלך מנוע, איך הולך מנוע ככה סתם ועוד באיסוזו? אני אומר לך שהם סתם שרלטנים והם לא ידעו לטפל לך באוטו, תגיד למוסכניק שלך המטומטם שאתה לא משלם לו אגורה שחוקה ושאתה רוצה את האוטו שלך בחזרה כמו שנתת אותו ושיחזיר לך את המנוע שיעניי הלך ושאתה רוצה לבדוק אותו במקום אחר! לא יכול להיות שככה עובדים על הבן-אדם... מכניסים אוטו לבדיקה שגרתית ויוצאים עם 'הלך מנוע', מה זה פה? ואדי ג'וז? תגיד לו שאתה לא מסכים בשום פנים ואופן ושיחזיר לך את האוטו!'

אבל העסק היה מסובך הרבה יותר משחשבתי מלכתחילה. בעל המוסך, לא הסכים בשום תנאי ובשום מצב לשחרר את הרכב בטרם אשלם לו את מלוא הסכום על העבודה, על הפירוק ועל המנוע המשומש שבינתיים הרכיב (לפי אישורי) ברכב, וכך, בלית ברירה, אחרי שנפרדתי מעוד עשרים וחמישה אלף שלקחתי בהלוואה, יצאתי מהמוסך בלב דואב עם האיסוזו המחודש ועליו גם המנוע שהלך.

לא יכולתי להמשיך ולתפקד. האם האירוע האחרון הוא ההוכחה שכולם חכמים ואני אדיוט? מה? רעיה צדקה ושילה צדק וצדוק... והוא מהמוסך צוחק עלי כל הדרך לבנק וזה שמכר לי, ידע שהמנוע הולך? וז'קי שאומר לי תמיד שאני לא יודע לתמחר ובני ומיכל שמצליחים לשכנע אותי שוב ושוב לבצע עבודות כמעט בחינם? מה אני, פרייר??! ומנהל הבנק שלוחץ... וזותהי שרוצה את הכסף בחזרה, מצאה זמן למצוא דירה... לא, לא איש כג'ואי יישבר, אני לא אתן שידרכו עלי וזין בעין שהמוסכניק הזה יעשה עלי מכה גם הוא, אני אראה לכל העולם מי זה ג'ואי!

חדור רוח קרב מחודשת, יצאתי למערכה ובימים שלאחר מכן, לא חדלתי מחיפושים וחקירות, יזע ועמל, עד שמצאתי חברה שמתמחה בניתוח מנועים שיצאו מכלל פעולה ואיתור הסיבות שהביאו אותם לסוף דרכם. עוד חמשת אלפים שקל כבר לא שינו את המצב לכאן או לכאן וגם המנוע שלי נכנס לניתוח שאחרי המוות שם נקבע בפסקנות שהוא היה תקין לחלוטין ורק טיפול שגוי ולא מקצועי במוסך עצמו הם הם שהביאו אותו לסוף דרכו. לזכות אותה חברה יש לציין, שלא רק שהניתוח כולו תועד בוידאו אלא גם ניתן לי בצמוד לקלטת, דו"ח פטירה מדוייק ואף צוידתי בהבטחה שהם יבואו להעיד לטובתי במקרה הצורך.

התחלתי טווח את קורי התביעה שתחזיר לי את כספי בתוספת פיצוי, ריבית והצמדה אך בעיקר... שתשיב לי את כבודי האבוד שהיה למרמס.

אבל אז בתוך כל הבלגן הגיע יום אחד לסטודיו ישראל החכם שבאותם ימים בניתי עבורו מדפי זכוכית לביתו ואחרי שהוא שמע את כל הסיפור לפרטיו, הוא סיכם בצורה נחרצת:

'ג'וג', חבל לך על הזמן! כמה הציע לך בעל המוסך? ארבעת אלפים? תסכים! תסכים! תסכים! כי לא תראה גרוש יותר מזה... תבין, כמה אתה מבקש? שלושים אלף? טוב, חמשת אלפים כבר שילמת לחברה שבדקה את האוטו, אח"כ אתה צריך לשלם אגרת בית משפט לפי גובה התביעה, ואז אתה צריך גם לשלם לעורך דין... התביעה תימרח במשך שנים רבות, חמש שש שנים או אפילו שמונה או תשע... עד אז כבר תשכח ותסלח ולא יהיה לך יותר כוח להתעסק עם זה ואפילו אם תנצח בסוף, השופט יפסוק אי שם באמצע ותתפשר על חמש עשרה אלף לכל היותר שאותם שילמת כבר למעשה לעורכי הדין ולעדים שהפסידו ימי עבודה ובקיצור... קח ת'ארבעת אלפים ותעביר דף'... ולימדו אותי להקשיב לחכמים ממני וכך גם עשיתי... בינתיים...

אם מתוך הסיפורים שסופרו עד כה הצטייר משום מה, שג'ואי רק ספג, יבוא הסיפור שלהלן ויוכיח שהוא גם ידע להחזיר.

בשנים הראשונות אחרי סיום הלימודים, גרנו בתלפיות מזרח באחד מאותם בתי רכבת אפרפרים, ותתפלאו, אהבנו כל רגע מחיינו שם. השכנים רובם ככולם היו בני גילנו, משפחות צעירות עם ילדים קטנים. כולנו היינו באותו הראש ויכולנו לחלוק איתם את אותן הבעיות ואת אותן השמחות שבחיי היומיום.

הדירה בת שלושת החדרים הייתה קטנה מהכיל גם את המשפחה וגם את הסטודיו שהתחלתי לפתח באותם הימים ולמרות שיכולתי להסתפק בשטח עבודה קטן יחסית, העדפתי לרדת למקלט שהיה שייך, כמובן, לכל הבניין, ולהקים בו את הסטודיו. מספר מדפים פלוס שולחן עבודה וכמה ארגזי כלים הספיקו והעסק הראשון שלי נכנס לפעולה והתחיל לייצר.

המקום היה אידאלי מבחינתי. יכולתי לרדת אליו מהדירה בכל שעה משעות היום והלילה בלי צורך להתלבש אפילו. יכולתם למצוא אותי שם בלילות בפיז'מה או לחילופין בבוקר, בתחתונים ולא מגולח בלי לעשות חשבון לאף אחד, ומאידך גיסא, הייתי זמין לרעיה וילדים בכל רגע נתון. (ואגב, לגבר העצמאי זה לא באמת תמיד יתרון. 'תעשה טובה ג'וג', לך תעשה קניות' או 'בוא תעלה, תהיה קצת עם הילדים כי אני יוצאת' דבר שלא קורה כאשר הסטודיו שלך רחוק, כפי שלמדתי לימים, אבל תעזבו...) והכי חשוב: לאף אחד מהשכנים זה לא הפריע, ואף להיפך. היו מהשכנים שציינו בפני שהעובדה שיש גבר בבניין בשעות הבוקר כשהבניין כמעט ריק (תלפיות מזרח, כבר אמרת?) ושיש מי שדואג לניקיון המקלט ולתקינות התאורה בו, יש יתרון גדול עבורם.

וכך חלפו החודשים הראשונים בנעימים, אבל אושרי לא האריך ימים. שכן חדש בא לבניין, וכפי שכבר אמר מי שאמר, התרחק משכן רע ואל תתחבר לרשע. הנ"ל היה רשע מבטן ומלידה, צר עין וחנון, ובנוסף לכל הצרות, הוא היה עורך דין. הוא היה מסוג האנשים שלא יכולים לראות מישהו אחר לידו שטוב לו, ואני עם העליזות הטבעית שלי, גרמתי לו לסבל ממש. לא עבר זמן רב מהרגע שהוא הגיע ועד שהוא ירד בבוקר אחד למרתף ואחרי מבט מקיף וקצרצר, דרש שאפנה את המקום לאלתר (כן, כן, זו בדיוק הייתה המילה שהוא השתמש בה, לאלתלרתלרתלרת) כי כידוע:

א. המרתף הוא רכוש משותף ואין לאף אחד זכות להשתלט עליו שלא כחוק, (דיני חזקות עלק)

ב. הציוד המפוזר ברחבי המקלט מהווה מטרד ויפריע בשעת חירום במקרה שדיירי הבית יצטרכו להשתמש בו רחמנא ליצולן, הרי בדיני נפשות עסקינן (תלפיות מזרח, כבר אמרתי? ממש קו עימות!...) ...וג. על פי חוק הגנת הדייר לשנת תשמ"ט תשת"ת, אין להשתמש בשטחי הבניין שלא לייעוד שהוגדר במקור ופתיחת עסק בבניין שנועד למגורים, מהווה הפרה בוטה של החוק וכן פגיעה בנכס ובערכו. ועוד המשיך הלז והוסיף טיעונים למכביר וחלקם אף נשמעו לי הגיוניים לגמרי אבל המציאות הייתה הרבה יותר פשוטה. הסטודיו במשכנו הנוכחי היה הפיתרון המושלם עבורי וכפי שכבר ציינתי, הוא לא הפריע לאיש ועכשיו מגיע החרא הזה ומקלקל את הכל, סתם כך כי הוא אוכל את הלב ובא לו להאכיל גם את האחרים. בהתחלה ניסיתי להיות נחמד ולהסביר לו את המצב ושאנחנו משפחה במצוקה ושירד מאיתנו ואפילו נישבעתי לו שבמקרה חירום, ייקח לי לכל היותר רבע שעה להעיף הכל (מה כבר היה שם? שני חמורים ופלטה? כמה מדפים? ממש כלום!) אבל האיש התעקש ולבסוף לא נותרה לי ברירה ואמרתי לו שיזדיין ושילך לכל הרוחות ושיחפש ת'חברים שלו.

עם מישהו אחר זה אולי היה עובד אבל עם עורך דין, ועוד מנייאק, זה היה סיפור אחר לגמרי. לא עבר שבוע מהמקרה ומצאתי בתיבת הדואר שלנו צו פינוי מהעירייה. התעלמתי ממנו כמובן וכך גם מזה שהגיע אחריו וזה שאחריו וגם מהפקחים שהגיעו הצלחתי להתפטר איכשהו... אבל ברור שזה לא עזר לי ויום אחד בהיר מצאתי את עצמי עומד לפני שופט.

אתם יודעים איך אני עם אנשים. לקח לי כמה דקות והשופט התאהב בי נואשות והקשיב לכל טענותיי בתשומת הלב הראויה. חזרתי שוב על הטענה שאינני מפריע לאיש מהשכנים (חוץ מלחרא) ושהסטודיו הוא 'בר־פינוי' תוך שניות מרגע הישמע הגונג ושארדבא, יואיל בית המשפט המכובד לבוא לבקר באתר ולהיווכח במו עיניו בצדקת טענותיי.

ומה אתם חושבים, שבאמת ובתמים יקום שופט בישראל מכיסאו הרם ויטרח להזיז את עצמו עד תלפיות מזרח בשביל מקרה פעוט כמו שלי? תאמינו או לא, הוא בא, ועוד איך בא!

ביום ובשעה שקבע בית הדין, התייצבה כל הפמליה המכובדת במרתף ובחנה את הממצאים בשבע עיניים ולצערי הרב הייתה התוצאה כואבת ביותר. השופט, שעד אז כבר הפך לחברי הטוב, תפס אותי בצד לשיחה ואמר לי שעם כל הסימפתיה למקרה שלפניו הנוגע לליבו מאוד, הוא לא יוכל לפסוק אחרת מאשר על צו פינני כי מה לעשות, והחוק היבש עומד הפעם במלואו לצידו של שכני העורך דין. חוק הוא חוק רבתי ואם לא אפנה את המקום תוך שלשה חודשים אני צפוי להיענש בעונשים הקבועים בחוק וכו' וכו' לא נותרה לי ברירה ונאלצתי לנטוש את המרתף ולמצוא מקום אחר והפעם, הרחק מביתי החמים. אך בלבי גמלה ההחלטה שאותו ברנש לא יינקה. הוא אמנם ניצח בסיבוב הראשון כי הוא גרר אותי למגרש הביתי שלו אבל עכשיו אנחנו עוברים למגרש שלי וכאן אני הוא השופט וגם התליין וסוף הנקמה המתוקה לבוא. המהלך הראשון לקראת מימוש התכנית היה לנקות את עצמי מכל חשד שעתידי ליפול עלי. לשם כך שמרתי על פאסון ובכל המפגשים עם שכני העוין הפגנתי התנהגות של נופת צופים. הקפדתי להקדים לו שלום ולדרוש בשלום משפחתו וכן בסידרה של ניואנסי ניואנסי שידרתי לו שאני לא שומר לו טינה יותר והכל נסלח ונשכח. חצי שנה עברה מאז המשפט וההזדמנות הראשונה שחיכיתי לה הגיעה. היה זה בחצות ליל סער וסופה כשחזרתי מהעבודה ברחובות הלחים והריקים אפילו מחתולים ומצאתי את עצמי מישיב מבט אל רכבו המהודר של שכני היקר, והוא מצידו, השפיל פנסיו. בכיסי מצויים תמיד מספר כלי עבודה שאני נזקק להם לא פעם במפתיע ואני שונא להיתפס בלעדיהם. השפיץ פלייר היה בדיוק הכלי המתאים. תוך חצי דקה ישבה המכונית על הג'אנטיים כשכל ארבעת גלגליה מפונצ'רים. ואיזה מחזה משובב נפש היה זה, לעמוד במרפסת דירתנו למחרת בבוקר ולראות את העורך דין מתבונן חיוור בגרר המעמיס את המכונית שלו בדרך למוסקר. היה ברור לי שאין לאיש מושגיאפור מי יכול היה לעולל לו את הנבזות הזו. הרי לדרך כמוהו יש יותר שונאים מאשר שערות באף ועכשיו לך תמצא מי בדיוק...

עברו שבועיים שלושה והתסריט חזר על עצמו במדויק. חצות, ליל סער וסופה, חתולים, שפיץ פלייר, גרר וכו' העורך דין שלא ידע מאיפה זה בא לו, ניסה במר יאושו להסתיר את המכונית והחל להחנות אותה במרחק מספר

בלוקים מהבלוק שלנו אבל הוא לא טרח להכיר את ג'וג'ו. לקח לי כמה ימים לאתר את המיקום החדש ושוב, אבל בסבלנות, צריך להמתין קצת עד שיחזור לו הביטחון העצמי והוא יחשוב שהעניין נגמר ורק אז להכות. המתנתי חודשיים ושוב עשה השפיץ את מלאכתו נאמנה. לבחור לא נותרה ברירה! הוא הלך ומכר את האוטו והתחיל לנסוע במוניות ולא עבר זמן רב והוא מכר גם את דירתו ועזב את השכונה לתמיד. ולשכנים הייתה אורה ושמחה ולנהגי המוניות ששון ויקר.